

νια. Τέλος, μερικοί παράγραφοι μεταφράζονται, σάν ξεπίτηδες, χοντρά. Έτσι διαβάζουμε **ο γιός του χαμοῦ ἀντὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας**. (Ἰωάνν. XVIII, 12) **Χαμὸς** εἶναι δημοτική λέξη, μὰ δυὸ ἢ τρεῖς χωριάτες ποὺ ρώτησα δὲν τὴ γνωρίζουν. Ἡ δημοτική γλώσσα δὲν εἶναι πολὺ πρόσφορη γιὰ τὰ φαινομένα· γι' αὐτὸ καλλίτερα ἔχει μεταφραστεῖ τὸ «Κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον».

Ἡ ἔκδοσις, στολισμένη μὲ μιὰ ὥραία βυζαντινὴ εἰκόνα, εἶναι τυπογραφικὸ καλλιτέχνημα. Οἱ ἄτονες λέξεις εἶναι τυπωμένες, σάν ἀπάνω σὲ ἀρχαῖες στήλες, μὲ κεφαλαῖα, πρᾶγμα ποὺ κάνει κάπως δύσκολη τὴν ἀνάγνωσις, τουλάχιστο στὶς πρῶτες σελίδες. Τὸ βιβλίο τοῦτο θὰ φυλάγεται σὰ σπάνιο ἀπόχρημα· γιὰ τὴ μελέτη τοῦ κείμενου, θὰ μετχειρίζεται κανεὶς τὴν ἔκδοσις τοῦ Παρισιοῦ.

L. ARNAUD

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ καὶ οἱ δεύτερες ἔκδοσις τῶν ἐφημερίδων, οἱ περισσότερες δίχως λόγο καὶ δίχως νᾶ χύνουν τὴν παραμικρότερη κινούρια εἰδηση, καιρὸς νὰ περιοριστοῦνε κάπως πιά. Ὅχι μόνο γιατί ἀνησυχοῦνε δίχως λόγο τὸν κόσμον, μὰ καὶ γιατί τὸν ἐλθεύουν ἀδιάντροπα.

Ἡ Ἀστυνομία ἐμπόδισε μὲ μιὰ διαταγή τῆς τοῦς ψωμάδες νὰ αἰσχροκερδήσουν, ἀνεβάζοντας τὴν τιμὴ τοῦ ψωμοῦ. Δὲν ὑπάρχει καὶ καμιά ἄλλη ἀρμόδια ἀρχὴ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς δημοσιογράφους ἀπὸ μιὰ τέτλια αἰσχροκέρδει;

ΚΑΙΡΟΣ γιὰ κριτικὴ δὲν εἶναι τώρα. Ὅ,τι γίνονται, καλὰ γινόμενα. Περνοῦμε τόσο ἱερὲς καὶ τόσο γιομάτες ἀπὸ δυνατὲς συγκίνησεις στιγμές, ποὺ κι ἂν βλέπει κανεὶς τίποτ' ἀνάποδο, τὸ περνάει, ἄς το νὰ κουρεύεται. Δὲ βλάπτει ὅμως τίποτα, θαρροῦμε, ἂν παρατηρήσουμε, ἔτσι μ' εὐλάβεια, πὼς μποροῦσε νὰ παραλείψῃ τὸ Ἐθνολογικὸ μουσεῖο ὁ πατριώτης ποὺ παραλάβαινε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὴ σημαία γιὰ κάπιο σῶμα στρατιωτικό.

— Θὰν τὴ φέρουμε πίσω ἀπὸ τὸν πόλεμον τρύπια ἀπὸ Τουρκικὲς σφαῖρες καὶ θὰ τὴν παραδώσουμε στὸ Ἐθνολογικὸ μουσεῖο!

Εἶναι καιρὸς τώρα νὰ θυμόμαστε τὰ μουσεῖα;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ σὲ μεγάλη ἀποστολή, ἐθνική, μέσα στὴ φωτιὰ πὲς κι αὐτός. Τρία ἀδέρφια, καὶ τὰ τρία στὸν πόλεμον. Τὸ ἓνα μάλιστα καὶ πληγωμένο στὸ χέρι. Ἡ μιὰ ἀδερφή, μαζί μὲ τὸν πατέρα. Ἡ ἄλλη, στὸν πόλεμον κι αὐτὴ, νύχτα μέρα μὲ τοὺς πληγωμένους, προστάτισα καὶ παρηγορήτρα τους.

Νά, μιὰ ἡρωϊκὴ φαμελιά ποὺ εἶναι νὰν τὴ ζηλεύει κανεὶς — μὰ εὐτυχῶς στὸ σημερινὸ πόλεμον δὲν εἶναι καὶ ἡ μόνη.

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΟΙ δικοὶ μας στὸν πόλεμον, παρὰ πολλοί. Μὰ ἓνα δάκρι δλόθερμον χρωστάμε σήμερον στὸν πρῶτον ἀπὸ τοὺς δικούς μας ποὺ σκοτώθηκε στὸ Σαρκεντάπορο, στὸ Φιφίκο τὸ Μάτσα. Μιὰ Τούρκικη ὀδίδα, λένε, τοῦ χώρισε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ κορμὶ καὶ τὸ κεφάλι πετάχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδερφοῦ του, ποὺ πολεμοῦσε πλάι του.

Ὁ Μάτσας εἶτανε μηχανικός, ζοῦσε τώρα τελευταῖα στὶς Γερμανικὲς ἀποικίες τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἦρθε πρὸς δυὸ μῆνες ἔδω. Εἶχε λεβέντικο κορμὶ καὶ ποιητικώτατη ψυχὴ καὶ εἶτανε ἀπὸ τοὺς φανατικώτερους κι ἀγνώτερους δημοτικιστάδες.

ΟΣΟΙ κρατᾶτε σειρά τοῦ «Νουμά», σᾶς συστάινουμε νὰ ξαναδιαβάσετε, μιὰ μέρα ποὺ θὰυχάσων τὰ πράγματα, τὰ ρηθρα τοῦ Ἰδα ποὺ τυπωθήκανε στὸν περσινὸ καὶ φετεινὸ τόμον «Ἡ θέσις τῆς Τουρκίας» καὶ «Ἑλληνοβουλγαρικά», καθὼς καὶ μιὰ προκήρυξή του «Στρατὸς καὶ ἄλλα» ποὺ δημοσιεύτηκε στὸν ἀριθ. 361 (1909). Θὰ ξαφνιαστεῖτε μὲ πολλὰ ποὺ γραφθήκανε τότε, σὲ μέρες ποὺ οἱ περισσότεροὶ μας εἴμαστε ὀλωςδιόλου ἀπελπισμένοι, καὶ ποὺ τὰ βλέπουμε ν' ἀληθεύουν σήμερον. Ξαναδιαβάστε τα καὶ θὰ ἴδετε.

ΚΑΙ ΓΙΑ νὰ μὴ λείπουν καὶ τὰ καραγκιοζιλίκια ἀπὸ τίς σοβαρώτερες στιγμές, δρίστε κ' ἓνα τηλεγράφημα τοῦ κ. Σπ. Θεοδωρόπουλου, ποὺ δημοσιεύτηκε στὴν «Ἑστία» τῆς Τρίτης (ἔκδοσις Β', ποὺ πᾶει νὰ πεῖ πὼς εἶχε τίς πιδ φρέσκες καὶ τίς πιδ **σοβαρὲς** εἰδησεις).

«Ἑστία», Ἀθήνας.

«Πατῶν ἱερὸν Μακεδονικὸν ἔδαφος, κατόπιν διημέρου πεζοπορίας, ἀποστέλλω χαιρετισμὸν πατριω-